

TOM CLANCY

Zwarte lijst

Deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De noordelijke Yungasweg in Bolivia staat bij de plaatselijke bevolking bekend als *El Camino de la Muerte*, de Weg van de Dood. Hij werd in de jaren dertig aangelegd door Paraguayaanse krijgsgevangenen en is een van de weinige routes door het bergachtige regenwoud die La Paz, de hoofdstad van het land, verbindt met de noordelijke regionen, zo'n zeventig kilometer verderop. De weg is nauwelijks breed genoeg voor twee auto's naast elkaar, met tientallen nagenoeg verticale hellingen omlaag, zonder enige vorm van vangrail. Voor fouten is geen ruimte. Als het regent laten rotsblokken en aardkluiten los van de hoger gelegen hellingen en storten omlaag. Chauffeurs die een haarspeldbocht ronden, worden soms geconfronteerd met een aardverschuiving of een muur van afbrokkelend gesteente die hen van de richel af duwt, waardoor ze in een ravijn van zo'n zeshonderd meter diep storten, waar de snelstromende Coroico samenvloeit met de Amazone. Zelfs als niets de grotendeels onverharde weg onbegaanbaar maakt, daalt er vaak een dichte mist neer langs de met klimplanten overdekte rotswanden, waardoor het zicht

tot nul wordt gereduceerd. Talloze kruisen en gedenkstenen markeren de plaatsen waar voor twee- tot driehonderd mensen per jaar de reis eindigde, waarna ze deel werden van de duistere legende van de noordelijke Yungasweg. Hoewel sommigen beweren dat er een vloek op rust waarover de duivel voor eeuwig heerst, hebben anderen verklaard dat het simpelweg de gevaarlijkste weg ter wereld is.

Sam Fisher wist alles van de noordelijke Yungas, en hij wist dat de man die hij achterna zat hem er doelbewust heen had geleid met de bedoeling hem daar aan zijn einde te laten komen. De klootzak had geen flauw idee dat hij Amerika's jongste en meest geduchte beest had ontketend: een uiterst geheime commando- en contraterrorisme-eenheid, die het Vierde Echelon werd genoemd en onder bevel stond van Fisher, die alle vrijheid had om zijn vlijmscherpe klauwen uit te slaan naar mannen als hij, en om ongestraft alles te doen wat nodig werd geacht.

Fisher draaide het gas van de gestolen motor verder open en schakelde naar een hogere versnelling. Hij knarsetandde en scheurde de volgende bocht door, waarbij de oude Yamaha begon te slingeren en een angstrilling langs zijn

ruggengraat joeg. Toen hij de bocht door was, rammelden de roestige spatborden en begon de verschoten sticker van Jezus op de benzinetank los te laten. Plotseling brak de lichtkegel uit de koplamp door het duister en de hevige regen, en zag hij zijn prooi op slechts een paar meter afstand voor zich, waarbij 's mans eigen motorfiets een kielzog van modder opwierp. Fisher reed vol gas in de hoogste versnelling.

De man die bij de inlichtingendiensten bekendstond als Hamed Rahmani én onder zijn schuilnaam Abu Jafar Harawi, zag iets voor zich, gaf een ruk aan zijn stuur en omzeilde twee rotsblokken in de toepasselijke vorm van doodskisten die schuin boven op elkaar lagen. Fisher deed hetzelfde, waarbij zijn schouder de natte stenen schampte. De motor van de tweewieler begon te sputteren en te haperen toen ze opklommen tot een hoogte van bijna vijf kilometer boven de zeespiegel. Ze raasden over een breder stukje weg dat bedoeld was om passeren mogelijk te maken en reden toen over een eenbaanstraject van minstens een kilometer langs klippen, waarvan het water over de randen de duisternis in stroomde.

Fishers armen verkrampten, zijn tricepsen al pijnlijk van de inspanningen om het stuur

in bedwang te houden. Hij schakelde opnieuw toen Rahmani de volgende bocht om ging en heel even uit het zicht verdween om vervolgens, met het licht uit zijn koplamp zwiepend langs de muur rechts van hen, weer tevoorschijn te komen.

Toen hij zag dat Rahmani de voorsprong vergrootte, boog Fisher zich voorover, gaf extra gas en drukte zijn ellebogen tegen zijn lichaam om zo min mogelijk luchtweerstand te bieden en daarmee het maximum aan snelheid uit zijn motor te persen.

Plotseling werd hij naar rechts gesmeten doordat het voorwiel in contact kwam met een stuk rots dat fungeerde als springplank, en toen beide wielen loskwamen van de grond, dacht hij dat er een einde was gekomen aan de jacht en dat hij beter had kunnen stoppen om bier te offeren door het over de aarde uit te gieten en de godin Pachamama om een veilige doortocht te vragen, zoals de meeste bewoners van de Yungas, want binnen drie seconden zou alles wel eens afgelopen kunnen zijn.

Toen beide banden weer tegen de grond smakten en hij de klap in zijn ruggengraat voelde doortrillen, hapte hij naar adem en stuurde scherp naar links om een volgend ob-

stakel van grote stenen te ontwijken, waarbij hij niet kon voorkomen dat hij de motor pas op luttele centimeters afstand van de rand van het ravijn weer onder controle kreeg. Hij kreunde en boog zich naar rechts, laveerde de motor langs de steenslag en stuurde wat dichterbij de rotswand toe. Ja, nu kon hij even opgelucht ademhalen.

Het weinige dat hij kon onderscheiden van het volgende ravijn deed hem vaart minderen en hij dacht terug aan zijn gereedschapstas die hij in La Paz had achtergelaten, die uitpuilde van zijn overige wapens, zijn af luisterapparatuur en zijn communicatiemiddelen. Hij was volledig undercover, in burgerkleding, de bar binnengestapt. Op de een of andere manier was die klootzak getipt en was hij 'm gesmeerd. Hij had geen tijd gehad om goed uitgerust voor de strijd achter Rahmani aan te gaan. Voorlopig was het nog een strijd van man tegen man, een op een, motorfiets tegen motorfiets. Fishers handgemaakte FN Five-seveN semiautomatische pistool met geïntegreerde geluiddemper stak in een verborgen holster op zijn heup en hij moest ervan uitgaan dat Rahmani ook over minstens één of twee handvuurwapens beschikte.

Fisher keek op zijn brandstofmeter: zijn tank was ongeveer halfvol. Als hij Rahmani niet kon inhalen, dan zou de schoft misschien wel eerder zonder benzine komen te zitten. Of anders Fisher zelf. Daar was geen peil op te trekken, dus... hij zou hem wel móéten inhalen als hij die man levend in handen wilde krijgen. Rahmani was majoor en in dienst van MOIS, het Iraanse departement van Informatie en Staatsveiligheid. Alleen dat maakte hem al een waardevolle prooi. Maar hij kluste ook nog graag bij als dief die samen met een select groepje vrienden de hand had weten te leggen op vijfenveertig kilo hoogverrijkt uranium, of HEU, uit Mayak, een van de grootste atoomreactoren in de Russische Federatie. Na de diefstal was hij gesignaleerd in Bagdad, vervolgens was hij een tijdje onvindbaar en toen was hij weer opgedoken in Bolivia, in gezelschap van een paar vriendjes die drugs smokkelden. Hij dacht dat hij daar veilig was. Maar hij wist natuurlijk niet met wie hij het nu aan de stok had.

Met zijn ogen knipperend tegen de wind en de regen, richtte Fisher zijn blik strak op het vage lichtpuntje voor zich en probeerde Rahmani's spoor in de modder te volgen, aan hem de moeilijker taak overlatend om zijn weg te

kiezen langs en tussen het puin door dat verspreid over de weg lag.

Na een relatief flauwe bocht naar rechts, onder een gordijn van klimop dat zich drie meter van de bergwand uitstreckte en een paar seconden beschutting bood tegen de regen, viel Fishers mond open van verbazing en ontsnapte er een vloek aan zijn lippen.

Een koelwagen blokkeerde het grootste deel van de weg. Links van het voertuig was nog maar een halve meter ruimte, precies langs de afgebrokkelde rand van de afgrond. De chauffeur had, zoals velen deden, de wagen aan de kant gezet om te wachten tot het noodweer voorbij was, uit angst dat de weg verderop te gevaarlijk zou blijken en in de hoop dat hij de volgende ochtend beter zicht zou hebben. Die vermoedens werden geschraagd toen de corpulente chauffeur, met een honkbalpetje op, zijn hoofd uit het raampje van zijn cabine stak en in het Spaans tegen Fisher riep dat hij moest stoppen en beschutting moest zoeken.

Maar daar, verderop links, was Rahmani, die met één hand aan zijn stuur reed en met de andere steun zocht tegen zijkant van de vrachtwagen om zijn evenwicht niet te verliezen, tot hij uiteindelijk bij de voorbumper was aange-

komen, gas gaf en er weer vandoor ging.

Terwijl Fisher vaart minderde en voorzichtig – met ingehouden adem – zijn motorfiets om de achterkant van de truck heen laveerde en ernaast kwam, zei hij tegen zichzelf dat hij zijn blik gericht moest houden op waar hij heen wilde. Niet omlaagkijken. Verdomme, de verleiding was groot, en toen hij langzaam vorderde, wierp hij een zijdelingse blik naar links. Door stortbuien en de grillige duisternis heen zag hij dat hij de klip tot op een paar centimeters was genaderd en dat daarnaast de afgrond gaapte. Juist op dat moment raakte zijn voorwiel een paar losse steentjes, die over de rand vielen. Fisher kreeg zowat een hartverzakking.

Rahmani's motor gierde toen hij opnieuw langs de bergwand scheurde en een flinke voor-sprong nam. Fisher zette zich krachtig af tegen de truck, kwam aan bij de voorbumper, gaf gas en schoot vooruit, waarbij zijn voorwiel even onbedoeld loskwam van de grond. Ze naderden de La Cumbrepas, het hoogste punt van de weg, dat werd gevolgd door een halsbrekende afdaling helemaal tot aan de Coroico.

Nadat hij even met vol gas was doorgereden, waarbij Fisher de achterstand op Rahmani verkleinde tot zo'n vijftig meter, boog de weg af

naar links, glooide omlaag en opeens snelden ze weer op de volgende serie haarspeldbochten af.

Fisher, die op zijn snelheidsmeter wilde kijken, maar bang was zijn blik zelfs maar een ogenblik af te wenden van de weg voor hem, greep het stuur nog wat steviger vast, maar behield zijn snelheid. Een stapel rotsblokken links van hem dwong hem plotseling weer de kant van de bergwand op, maar hij week te ver uit en schoot recht op de rotswand af omdat hij zijn stuur met een ruk te ver had omgegooid. Hij stond op het punt de macht over zijn stuur te verliezen, maar gaf er nogmaals een ruk aan en kwam met één laars op de grond de bocht door.

Rahmani laveerde als een professionele stuntman tussen de obstakels door, waarbij zijn lange haar wapperde in de wind. Ze daalden verder af en slingerden heen en weer als balletjes op een roulettetafel, totdat de weg vlakker werd. Fisher dacht dat dit een goed moment zou kunnen zijn om extra gas te geven, maar van een aantal overhangende richels boven hen stroomde het regenwater omlaag, alsof er een stuk of zes brandslangen helemaal openstonden.